

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατῆς πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.

Λυπείται, ἄνευ Βουλευταί, κί' ὁ ρήτωρ Φασουλῆς διότι συνεδρίασε δὲν γίνεται καθόλου, διότι κατεκλείσθησαν αἱ πύλαι τῆς Βουλῆς κί' ἀργύου τὰ Νομοσχέδια καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου, οὐδὲ φωνὴ ἀκούεται ὅτ' ἦν ἔρμηνον βρώντες, οὐδὲ χειροκροτήματα, οὐδ' ἔγκαθέτων βρόντες.

Ὅταν τὸ Βουλευτήριον σχολάζῃ καὶ ἀργῇ, ἵπταν δὲν ἀκούεται ρητορικὴ παρλάτα, τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα ποσῶς δὲν λειτουργεῖ καὶ ὅλα τότε γίνονται κουβάρι καὶ σαλάτα, οὐδὲ ἀπόγον' εἰμεθα περιφανῶν προγόνων καὶ κλίνετα: τὸ στάδιον γαιδορινῶν ἀγώνων.

Ἐμεῖς κοπάδι εἰμεθα καὶ σεις οἱ τσελιγκάδες καὶ πρώτος ἀρχιτσελιγκας ὁ μίγας Κερδονάτος, καὶ πρῶτος τὰ χροστοικια σας καὶ πρῶτος τοὺς γιχακάδες, κί' ἀδείξει γιὰ χατήρι σας τοῦ Κεντρικοῦ ὁ πάτος, καὶ πένετε τὸ λαγιαρνὶ καὶ τὸ παγὺ κριάρι κί' ἀργάζετε ἀλύπητα τὸ ὄλλιο του τριμῆρι.

Κί' ὅταν τοῦ ἀρχιτσελιγκα ὁ ἀφαλὸς πονεῖη κί' ὀλίγον ἀδιάθετος εἰς τὸ κρεββάτι πέση, ἀφίνου καθὲ των δουλειᾶ καὶ ὄλ' οἱ τσελιγκάδες καὶ στρώνονται φαροδὰ πλατιὰ ὅτ' ἡς θαυμασταῖς λιακάδες μὲ τὸν καφρὲ τὸν θεριακλῆ καὶ τὸ μακρὺ μαρκούτσι καὶ δὲν τοὺς μέλει ἔπειτα γιὰ τίποτα κουκούτσι.

Ἐτσι λοιπὸν ἀρρώστους ὁ πρώτος Δελιγιάννης, αὐτὸς ὁ ἀρχιτσελιγκας καὶ πλοῦσιος τσοπάνης, καὶ ἀρχισαν τὰ γκατρικά κί' ἡ κοίρας τοῦ γκατροῦ, κί' οἱ τσελιγκάδες ἔμειναν ὅτ' ἀκρὰ τοῦ λουτροῦ, κί' ἐφώναξαν περιλυποὶ τσοπάνηδες βαρβάτσι: «γιὰ δὲς καιρὸ πού διαλέξε τὸ πέση ὅτ' κρεββάτι.»

Κί' ὁ Θεωδωρῆς ἐφώναξε κρυφὰ τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦπε «θέλω ἀπὸ σὲ νὰ σώσῃς τὴν πατρίδα. Ἐγὼ ἀρρώστουσα βαρεμὰ μὲ τὸνα καὶ μὲ τᾶλλο, τὸ σγέδιον περὶ καπνοῦ, πού ἔπεισε σὰν μπόμπα, εἰς τὸ κρεββάτι μ' ἔριξε μὲ τούρτουρα μεγάλο καὶ σὰν λειοντάρι ὅτ' οὐλοῦβι γυρίζω μὲ τὴν ρόμπη.

»Τοὺς τσελιγκάδες φώναξε ἀμίσιω, Λεωνίδα, ἵπου γιὰ ἔμνα ἔκαμαν τὰ μάτια των γαριά. κί' εἰπὶ τοὺς σὲ παρακαλῶ ν' ἀφήσου τὸ ραχάτι καὶ μὲς ὅτ' ἦν μάντρα τῆς Βουλῆς νὰ μαζευθοῦν τραγάτσι, κί' ἐγὼ θὰ γίνω γρηγορὶ τοῖλιχι σὰν καὶ πρώτα καὶ νέου φορῶς θὰ κλωσῶ καθὼς ταῦτ' ἡ κότα.»

Κί' ὁ Λεωνίδασι σιγανὰ τοῦ εἶπε «ὠμίενα! εὐχαριστὸ γιὰ τὴν τιμὴ πού κάνας καὶ σ' ἐμένα, κί' ἐγὼ, ἂν καὶ ἡ γλώσσά σου πολλὰς φοραῖς μ' ἐστόλισε, προθύμως θὰ σοῦ ἔκανα καὶ τοῦτο τὸ χατήρι, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀρρώστια σου κί' ἀπάνω μου ἐκώλησε κί' ὅπως κατήνησα κί' ἐγὼ χρειάζομαι κλυστῆρι.»

Κί' ὁ Θεωδωρῆς ἐθύμως κί' ἐσούρρωσε τὰ φρύδια καὶ τὸν Ζαήμεν φώναξε γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὰ ἴδια, ὁ δὲ Ζαήμεν ἐσκύψε μὲ σίβας ἴως κάτω καὶ μὲ πολὺ παράπονο ἀπάντησε καὶ λύπη: «ἤπηα τὰμίλιτο νερό πού τρισαναθεμάτο κί' ἂν ἔγω στόμα, θεῖ μού, ἀλλ' ἡ μιλιά μού λείπει.»

Τότε λοιπὸν ὁ Θεωδωρῆς ἐφώναξε κί' ἐμένα καὶ μοῦπε βελίπιος ὁ καιρὸς πούσ' ἔκαμ' ὅτ' ἡ χαμένα, κί' ἂν, ὁ μὴ γίνετο ποτέ, ὁ περὲτος αὐξήση θὰ ἔῃς τὸ Εἰκοσφραγκο νὰ εὐαση ὅτ' ἀ σαράντα, κανεῖς δὲν θᾶχῃ κάλπιχο τὸ δόντι του νὰ ζῆση κί' ὁ διαβόλος ὀργήγορα θὰ πάρη καθὲ ράντα.

»Ἐστὶ λοιπὸν ὁ εὐγλωττος καὶ λάλος Φασουλῆς τοὺς τσελιγκάδες μαζώξε ὅτ' ἦν στάνη τῆς Βουλῆς, κί' εἰπὶ πῶς τὸ ραχάτι των μού φαίνεται ἀνάιδεια κί' ἄς συζητήσου μετὰ σοῦ τὰ νέα Νομοσχέδια, ἀλλ' ἂν νὰ κάμου δὲν μποροῦν χωρὶς ἐμένα κατὶ θ' ἀναγκασθῶ μὲς ὅτ' ἡ Βουλὴ νὰ βῆ μὲ τὸ κρεββάτι.»

Δι' ὄλ' αὐτὰ σας προσκαλῶ νὰ μαζευθῆτε ὄλις κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεωδωρῆ τοῦ ἀρχικαντοπώλη, συλλογισθῆτε δὲ καλῶς πῶς ὅταν δὲν λαλῇ ἐκείν' ἡ Ψωρικώστενα, πού λέγεται Βουλὴ, ἡ ὄρα κλωσῆρεται, ἡ πρόσος κωλώνει, καὶ γὰν ἡ Πόλι μάλαμμα κί' ἡ Βενετὰ Βελόνι.

Κάτι πού ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ κεμερί.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὀμιλίαν παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν καὶ ταῦτοχρόνος μετ' αὐτῆς καὶ ὅτι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον, πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη, καὶ ὅτ' ἡς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.